

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoCsp/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118299287
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:6118299287.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Jozefa Šuleka v spore žalobcu: P. D. J., nar. XX.XX.XXXX, K., O. XXA, proti žalovanej L. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., B. Z. XXX/XX, adresa pre doručovanie K., O. XXXX/XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mihalda, Valach, Kišac, s.r.o., so sídlom Bratislava, Gogoľova 18, IČO: 36 663 051, o zaplatenie 1.653,67 € s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe žalovanej o zaplatenie 2.552,42 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 23. decembra 2019, č. k. 6Csp/200/2018-212, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I., II., III., IV. p
o t v r d z u j e .

Žiadnej zo strán ne priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 111,58 € spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 111,58 € od 28.04.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Výrokom II. vo zvyšku súd žalobu zamietol. Výrokom III. zamietol vzájomnú žalobu žalovanej. Výrokom IV. priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 26,68 %. Výrokom V. súd svedkovi T. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., C. XXXX/XX svedočné za účasť na pojednávaní dňa 27.11.2019 nepriznal. Výrokom VI. súd vrátil žalobcovi preddavok na trovy dokazovania vo výške 50,- €. Upravil účtáreň súdu, aby po právoplatnosti rozhodnutia vrátila žalobcovi P. D. J., so sídlom v O., Z.. Sv. F. XX/X preddavok vo výške 50,- € zložený dňa 31.10.2019, zaúčtovaný pod položkou registra 25, rok 2019. V odôvodnení súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 05.07.2018 podľa § 3 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 1.653,67 € spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 1.202,62 € od 28.04.2018 do zaplatenia a zo sumy 451,05 € od 26.03.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Okresný súd Banská Bystrica rozhodol v spore platobným rozkazom zo dňa 20.07.2018 sp. zn. 34Up/420/2018. Proti platobnému rozkazu podala včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaná odpor. Okrem toho si žalovaná proti žalobcovi uplatnila vzájomnou žalobou zaplatenie sumy 2.552,42 € z titulu bezdôvodného obohatenia. Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec na konanie Okresnému súdu Trenčín, ktorý s postúpením nesúhlasil. Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 31.10.2018 rozhodol, že nesúhlas Okresného súdu Trenčín s postúpením veci z Okresného súdu Banská Bystrica je dôvodný a miestne príslušný na konanie vo veci je Okresný súd Partizánske. Žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručila súdu dňa 27.09.2019 elektronickou formou písomné podanie, z ktorého vyplýva, že rozširuje vzájomnú žalobu o uplatnenie úroku z omeškania 5% ročne zo žalovanej sumy 2.552,42 € od 13.08.2019 do zaplatenia. Rozšírenie žaloby právne odôvodnila poukazom na § 517 ods.

2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len "OZ") a na § 563 OZ, pričom za výzvu na plnenie považovala vzájomnú žalobu uplatnenú na súde dňa 24.07.2019. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil najmä nasledovne skutočnosti: Z dohôd o plnej moci zo dňa 20.12.2016 a zo dňa 11.09.2017 (č.l. 11 a č.l. 12) zistil, že žalovaná splnomocnila žalobcu, aby za ňu vykonával všetky úkony vo veci nároku na náhradu škody proti F. F. a proti K. F. a vo veci 6C/221/2015 vedenej pred Okresným súdom Partizánske. V oboch dohodách sa nachádzalo prehlásenie, že "splnomocniteľ berie na vedomie, že odmena za právne zastupovanie je upravená vo vyhláske č. 655/2004 Z.z. v platnom znení". Výpoveďami zo dňa 06.03.2018 žalovaná žalobcovi vypovedala plnú moc na zastupovanie vo veci sp.zn. 6C/10/2017 aj vo veci sp.zn. 6C/221/2015. Z prehľadov úkonov právnej pomoci na č.l. 116 až 119 súd prvej inštancie zistil, že žalobca vyhotovil prehľad vykonaných úkonov právnej služby zo dňa 05.05.2017, ktorý je podpísaný žalovanou. Na účet žalobcu bola dňa 09.05.2017 zaplatená suma 717,68 €, pričom z vyúčtovania vyplýval nedoplatok 358,84 €. Prehľad zo dňa 15.02.2017 nebol podpísaný stranami, je však obsahovo totožný s prehľadom na č.l. 116 (okrem dátumu). Prehľad zo dňa 15.02.2018 takisto nebol podpísaný. Vyplýva z neho vykonanie štyroch úkonov - prevzatie a príprava, žaloba, vyjadrenie, predbežné prejedanie sporu, po 350,- €, tri režijné paušály po 8,84 € a jeden režijný paušál 9,21 € a náhrada cestovného 32,88 €. Okrem toho z prehľadu zo dňa 15.02.2018 vyplynulo, že na účet žalobcu bola dňa 09.05.2017 vyplatená suma 717,68 € a dňa 25.09.2017 suma 358,84 €. Vyúčtovaním bol zistený nedoplatok 392,09 €. Z prehľadu úkonov právnej pomoci na č.l. 126 až 130 vyplýva, že žalovaná bola oboznámená dňa 11.09.2017 (prehľad je podpísaný) s úkonom dňa 14.09.2017 zastupovanie v konaní pred súdom vo výške 500,- €, s režijným paušálom 8,84 € a cestovným 32,88 €. Spolu bola odmena určená na 541,72 € vrátane náhrad. Malo ísť o zastupovanie v konaní 6C/221/2015. Prehľad zo dňa 14.09.2017 podpísaný nebol. Týkal sa úkonu zastupovanie v konaní pred súdom dňa 14.09.2017, za ktorý si žalobca uplatnil odmenu 500,- €, režijný paušál 8,84 € a cestovné 32,88 €. Prehľad zo dňa 15.02.2018 rovnako nebol podpísaný stranami. Týkal sa zastupovania v konaní 6C/221/2015 a vyplývajú z neho dva úkony po 500,- € (zastupovanie v konaní pred súdom 14.09.2017 a 11.01.2018), jeden režijný paušál 8,84 € a jeden režijný paušál 9,21 € a cestovné 65,76 €. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 18 ods. 4, § 23 ods. 5, § 24 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoA“); § 1 ods. 2, § 2 ods. 1, ods. 2, § 15, § 16 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „AT“); § 52 ods. 1 až ods. 4, § 451 ods. 1, ods. 2, § 563, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka; § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k nasledujúcim úvahám a z nich vyplývajúcim záverom: Žalobca žalovanú zastupoval v dvoch právnych veciach. Išlo o konania vedené na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 6C/221/2015 a sp. zn. 6C/10/2017. Súd v prvom rade skúmal účel ustanovenia § 18 ods. 4 ZoA. Podľa súdu, cieľom zákonodarcu bolo, aby spotrebiteľ bol vždy informovaný o výške odmeny za právne zastupovanie tak, aby sa predišlo na jeho strane k prekvapeniu spočívajúcemu v neočakávanej výške nárokov advokáta. V prípade ak túto informáciu nedostane vôbec, alebo ak ju dostane až po vykonaní úkonu, advokátovi nárok na odmenu za tento úkon (za tieto úkony) nevzniká. Ak advokát vykoná úkon (úkony) pred tým, ako spotrebiteľa informuje o odmene, nárok na odmenu mu nevzniká. Takýto výklad umožňuje aplikovať ustanovenie § 18 ods. 4 ZoA na všetky možné spôsoby odmeňovania advokáta, ako ich pozná ustanovenie § 2 ods. 2 AT, aj na tarifnú odmenu. Súd prvej inštancie ďalej dospel k záveru, že aj v prípade, ak v zmysle § 18 ods. 4 ZoA ako dôsledok porušenia povinnosti advokáta na informovanie klienta o výške odmeny za úkon nevznikne advokátovi nárok na odmenu, nevylučuje to vznik nároku na náhrady v zmysle advokátskej tarify (režijný paušál, cestovné, náhrada za stratu času). Pri posúdení, či a v akom rozsahu žalobca žalovanú informoval v zmysle § 18 ods. 4 ZoA súd prvej inštancie vychádzal z toho, že nemožno akceptovať tvrdenia žalobcu, že žalovaná bola informovaná, keďže jej boli doručované pravidelne prehľady vykonaných úkonov, na podklade ktorých jej boli vystavované faktúry, ktoré platila. Zhrnutie vykonávaných úkonov post hoc a ich vyúčtovanie totiž nie je možné považovať za včasné informovanie spotrebiteľa o výške odmeny. Úplne bez významu pri posudzovaní splnenia informačnej povinnosti je aj skutočnosť, že žalovaná fakturované sumy platila. V čase, kedy ich platila o výške odmeny informovaná nepochybne bola (platila na podklade faktúr), avšak žalobca musí preukázať, že ju informoval už pred vykonaním úkonov, nie až po ich vykonaní. Rovnako bez významu je aj skutočnosť, že žalovaná počas konania ani po ukončení zastupovania nijakým spôsobom nenamietala, že nebola poučená o výške odmeny. Ani v prípade, ak by spotrebiteľ advokátovi zaplatil odmenu, nekonvaliduje to nedostatok splnenia informačnej povinnosti o jej výške pred vykonaním úkonu, pretože následkom uvedeným v § 18 ods. 4 ZoA je, že nárok na odmenu

vôbec nevznikne. V prípade, ak by advokát takúto odmenu prijal, došlo by u neho k vzniku bezdôvodného obohatenia. Žalobca a žalovaná uzavreli dve zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Osobitné písomné zmluvy síce žiaden z nich nepredložil, ale žalobca predložil dve dohody o plnej moci - zo dňa 20.12.2016 a zo dňa 11.09.2017. Konkrétna výška odmeny v týchto dohodách uvedená nebola, uzavretie dohôd nepovažoval za splnenie informačnej povinnosti podľa § 18 ods. 4 ZoA. Súd prvej inštancie mal z emailovej komunikácie zo dňa 09.02.2016 (č.l. 40) preukázané, že žalobca a žalovaná rokovali o výške odmeny za jeden úkon právnej služby a žalobca žalovanej ponúkol jeho zníženie oproti tarifnej odmene (zmluvnú odmenu), a to vo výške 350,- € za úkon. Z následnej komunikácie žalovanej súd prvej inštancie zistil, že proti tomuto nenamietala a keďže žalobcovi zaslala poštou plnú moc na zastupovanie, ktorá bola obsiahnutá v e-mailovej správe, kde uvádza ponuku na zmluvnú odmenu vo výške 350,- € za jeden úkon, dospel k záveru, že s takouto dohodou súhlasila. Vo vzťahu k odmene vo výške 350,- € za úkon vo veci 6C/10/2017 (kde bola plná moc podpísaná 20.12.2016) teda súd prvej inštancie považoval splnenie si informačnej povinnosti žalobcom podľa § 18 ods. 4 ZoA za preukázané. Vo vzťahu ku konaniu vo veci 6C/221/2015 však súd z vykonaného dokazovania nezistil, že by žalovaná pred začatím poskytovania právnych služieb žalobcom bola preukázateľne informovaná o výške odmeny, respektíve o tom, že odmena v takejto výške by sa mala vzťahovať na všetky úkony. Žalovaná v e-mailovej komunikácii tvrdila, že v tejto veci bola dohodnutá odmena 500,- € za prevzatie spisu a 5% z vysúdenej sumy (e-mail zo dňa 18.09.2017 na č.l. 124). V rozsahu sumy 500 € teda dohoda o odmene žalobcu vyplýva. Vo zvyšnom rozsahu však žalobca dohodu respektíve informovanie žalovanej vopred o tarifnej odmene s výnimkou uvedenou v nasledujúcom odseku nepreukázal. Žalovaná poprela akúkoľvek dohodu respektíve informovanie o tarifnej odmene. Z dôkazu na č.l. 124 súdu prvej inštancie vyplynulo, že v tom čase akceptovala sumu 500,- € + 5% z vysúdenej sumy. Z prehľadu úkonov zo dňa 11.09.2017, ktorý sa týka tejto veci súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobca informoval žalovanú o odmene za zastupovanie v konaní pred súdom dňa 14.09.2017 (teda ešte pred vykonaním úkonu), pričom v prehľade žalovaná je podpísaná. Dňa 11.09.2017 teda bola preukázateľne informovaná, že odmena za zastupovanie v konaní pred súdom bude vo výške 500,- € a zo žiadneho z dôkazov nevyplývalo, že by voči takejto odmene za tento úkon namietala. V tomto rozsahu mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobcovi odmena patrí v konaní 6C/221/2015. V konaní 6C/221/2015 teda bol podľa názoru súdu preukázaný vznik nároku žalobcu na odmenu za prevzatie zastúpenia vo výške 500,- € a za účasť na jednom pojednávaní vo výške 500,- €. Za obe konania teda žalobca preukázal vznik nároku na odmenu v rozsahu zodpovedajúcom odmene za všetky úkony vykonané v konaní 6C/10/2017 a za dva úkony (prevzatie a príprava + účasť na jednom pojednávaní) za úkony vykonané v konaní 6C/221/2015. Popri tom má žalobca nárok aj na náhradu nákladov (režijný paušál, cestovné, náhrada za stratu času) v súvislosti s úkonmi vykonanými v oboch konaniach. Žalobca v konaní 6C/221/2015 vykonal úkony, za ktoré mu patrí odmena a náhrady spolu 744,34 €. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplýva, že žalovaná zaplatila preddavky a uhradila faktúry v súhrnnej výške 2.552,42 €. Po ich odpočítaní od odmeny a náhrad v rozsahu, v akom žalobca preukázal vznik nároku, ostáva žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 111,58 € (2.664 € - 2.552,42 €). Preto súd prvej inštancie vo výroku I. rozsudku žalobcovi proti žalovanej priznal sumu 111,58 €. Keďže bola žalovaná so zaplatením tejto sumy v omeškaní, priznal žalobcovi popri dlžnej istine aj úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ, vo výške podľa § 3 nar. vl. č. 87/1995 Zb. Jeho výška je 5% ročne. Súd pri stanovení prvého dňa omeškania vychádzal z toho, že najneskôr splatná faktúra, ktorou si uplatnil svoj nárok, bola splatná 27.04.2018. Preto súd priznal žalobcovi úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 111,58 € od 28.04.2018 do zaplatenia. O splatnosti prisúdenej sumy súd rozhodol podľa § 232 ods. 3 CSP tak, že určil zákonnú lehotu splatnosti. Vzájomnú žalobu žalovanej súd prvej inštancie zamietol v celom rozsahu. Rozhodol tak z dôvodu, že v konaní nebol preukázaný základ nároku žalovanej. Z vykonaného dokazovania však bolo zistené, že žalobca si sčasti svoju informačnú povinnosť splnil. Ak mu žalovaná zaplatila sumu 2.552,42 €, tak nemožno vysloviť záver, že by na zaplatenie tejto sumy žalobca nárok nemal. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania zohľadnil pomer úspechu a neúspechu sporových strán. Pri stanovení rozsahu procesného úspechu a procesného neúspechu strán vychádzal z toho, že predmetom konania bolo zaplatenie sumy 1.653,67 € na podklade žaloby žalobcu a 2.552,42 € na podklade vzájomnej žaloby žalovanej. Žalobca bol teda úspešný v rozsahu 111,58 € pri žalobe a 2.552,42 € pri vzájomnej žalobe zo súčtu predmetov konania vo výške 4.206,09 € (1.653,67 € + 2.552,42 €). Jeho procesný úspech je teda vo výške 63,34% (2 664 € : 4 206,09 € x 100%). Žalovaná bola úspešná pri žalobe v rozsahu 1.542,09 € a pri vzájomnej žalobe v rozsahu 0 €. Procesný úspech žalovanej na celom konaní je teda v rozsahu 36,66% (1 542,09 € : 4 206,09 € x 100%). Čistý procesný úspech úspešnejšieho žalobcu po odpočítaní procesného úspechu žalovanej je v rozsahu 26,68% (63,34% - 36,66%). Preto súd žalobcovi proti menej úspešnej žalovanej v tomto rozsahu priznal nárok na náhradu trov konania. O svedočnom svedka T. F. súd rozhodol tak,

že mu nárok na svedočné nepriznal. Súd žalobcovi uložil uznesením povinnosť zložiť preddavok na trovy spojené s vykonaním dôkazu výsluchom svedka vo výške 50 €. Vzhľadom k tomu, že svedok si v zákonnej lehote svedočné riadne nevyčísľil, nárok naň mu zanikol a z preddavku uspokojené nebude. Preto zložený preddavok viac potrebný nie je. Z uvedeného dôvodu ho súd vrátil tomu, kto ho zložil, teda žalobcovi.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobca a žalovaná.

3. Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že jednou zo základných povinností advokáta vo vzťahu ku klientovi je informovanie klienta o tom koľko bude odmena advokáta. V súvislosti so zastupovaním žalovanej v súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Partizánske, sp.zn. 6C/221/2015 žalobca upozornil na podrobné, priebežne a pravidelne komunikovanie s klientkou najmä formou mailovej komunikácie, taktiež zasielané spisové prehľady (dňa 11.9.2017, 14.9.2017 a 15.2.2018), pričom platby taktiež vykonávala priebežne a pravidelne. Z obsahu daných podkladov tak podľa žalobcu vyplýva, že klientka mala priebežne vedomosť o výške odmeny za úkon právnej pomoci, ktorú informáciu dostavala opakovane, priebežne, pričom z obsahu spisu vyplýva, že klientka mala vedomosť o tom, koľko jej služby právnej pomoci budú stáť, koľko ju stáli. Z obsahu danej dokumentácie bolo podľa žalobcu možné ustáliť, že ich obsahom je informácia o výške odmeny za jednotlivý úkon, pričom informácia o výške odmeny za úkon bola vždy rovnaká, a teda aj účtovaná odmena za úkon právnej pomoci bola vždy rovnaká. Žalobca vyjadril právny názor, že aj keby sa akceptovalo, že poučenie o odmene za úkon nastalo vždy po úkone, je možné ustáliť, že poučenia boli vykonané vždy pred ďalším úkonom. Viazat' poučenie striktno vo vzťahu k jednotlivému úkonu je nelogické, a to najmä v tých prípadoch kedy až po vykonaní úkonov, došlo k ustáleniu ceny za úkon. Žalovaná vykonávala platby za jednotlivé úkony priebežne (formou úhrady preddavku/zálohy a úhradami faktúr), pričom zaplatením vyjadrila vôľu, zaplatiť odmenu za úkon, ktorý bol vykonaný, nárok na ktorý nám vznikol jeho reálnym vykonaním. Súd prvej inštancie podľa žalobcu bližšie nezodôvodnil, prečo dohoda o odmene odkazom na právny predpis, ktorý ju upravuje nie je konkrétna dohoda o výške odmeny. Napriek tomu, že podľa súdu predmetná dohoda nepredstavovala konkrétne poučenie o výške odmeny, súd ustálil, že z vykonaného dokazovania vo vzťahu k zastupovaniu v rámci konania 6C/221/2015 vyplýva, že žalovaná bola preukázateľne informovaná, že odmena za zastupovanie v konaní pred súdom bude vo výške 500 € a že zo žiadneho z dôkazov nevyplýva, že by voči takejto odmene za tento úkon namietala. V konaní 6C/221/2015 teda bol podľa názoru súdu prvej inštancie preukázaný vznik nároku žalobcu na odmenu za prevzatie zastúpenia vo výške 500,- € a za účasť na jednom pojednávaní vo výške 500,- €. V odôvodnení ale následne podľa žalobcu absentuje zdôvodnenie prečo súd na jednej strane konštatuje splnenie povinnosti podľa § 18 ods.4 zákon o advokácii a na druhej strane splnenie danej povinnosti vzťahuje len k prvým dvom úkonom právnej pomoci. Bolo povinnosťou súdu bližšie zdôvodniť prečo ma za to, že žalovaná bola poučená len o výške odmeny za úkon právnej pomoci a) prevzatie a príprava zastúpenia dňa 11.09.2017 b) účasť na pojednávaní dňa 12.09.2017 a to aj v tom kontexte, že advokát nemá povinnosť poučovať klienta vo vzťahu len k jednému úkonu, teda otázne je, prečo by vôbec bolo úmyslom advokáta poučovať klienta len o výške odmeny za dané úkony právnej pomoci a ostatné nie. Názor súdu, že žalovaná bola poučená o výške úkonu len vo vzťahu k prvým dvom úkonom bol podľa žalobcu nesprávny. Žalobca poukázal na listinný dôkaz - spisový prehľad zo dňa 11.09.2017. Predmetný dokument obsahuje základné informácie o spore, o výške odmeny ako aj presne dohodnutú výšku odmeny za 1 úkon. Z uvedeného listinného dôkazu, ktorý nebol žalovanou sporovaný vyplýva, že žalovaná bola poučená, že výška odmeny za 1 úkon bude 500,- €. Taktiež opätovné poučenie vyplýva z emailovej komunikácie zo dňa 18.9.2017. Dojednanie výšky odmeny vyplýva následne aj z ďalšej mailovej komunikácie a spisových prehľadov, ktoré boli klientke doručené a ktorých obsah nespороvala. Z priebehu poskytovania právnych služieb, z emailovej komunikácie, spisových prehľadov, faktúr, je podľa žalobcu možné ustáliť, že žalovaná nemohla mať rozumné pochybnosti o výške odmeny za každý jeden úkon právnej pomoci. Odôvodnenie súdu, že v rámci zastupovania v konaní 6C/221/2015 žalobca vykonal vyššie uvedené poučenie len vo vzťahu k dvom úkonom právnej služby je tak podľa žalobcu nesprávne, zmätočné, z ktorého dôvodu mal za to, že je v danej časti rozhodnutie nepreskúmateľné. Bez významu v danom prípade nie je podľa žalobcu ani skutkové zistenie, že žalovaná si je vedomá toho, že v konaní sp.zn. 6C/221/2015 si duplicitne uplatňuje nárok t.j. odmenu za právne služby (trovy). Za situácie kedy by žalovaná prijala plnenie od žalobcu v danom konaní a zároveň od protistrany vo vyššie uvedenom konaní, vzniklo by na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie. Preto bolo povinnosťou súdu bližšie zdôvodniť prečo na jednej strane považuje dojednanie odmeny za právnej služby odkazom na právny predpis za nedostačujúce, keď na druhej strane žalovaná presne podľa daného predpisu si uplatňuje

nárok za odmenu aj za úkony vo vzťahu ku ktorým tvrdí, že nevedela ich výšku. Súd prvej inštancie pri ustálení skutkového stavu v napadnutej časti postupoval podľa žalobcu svojvoľne a ustálil ho v rozpore s vykonaným dokazovaním. Vzhľadom na uvedené navrhoval, aby odvolací súd rozhodol, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch závislých na sebe zrušil a vec mu vrátil v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaná v odvolaní uviedla, že súd na základe vykonaného dokazovania z predložených dohôd o plnej moci a žalobcovho e-mailu zo dňa 09.12.2016 dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, nakoľko podľa jej názoru, k uzavretiu dohody o výške odmeny za zastupovanie v konaní sp. zn. 6C/10/2017 nikdy nedošlo. Žalobca e-mailom zo dňa 09.12.2016 zaslal žalovanej písomnú Dohodu o plnej moci na zastupovanie v konaní sp. 6C/10/2017. Z uvedenej časti písomnej dohody o plnomocenstve jednoznačne vyplýva, že podpísaním dohody o plnomocenstve sa zmluvné strany dohodli najmä na zastupovaní v súdnom konaní pričom odmena za právne zastupovanie bude upravená vo vyhláske č. 655/2004 Z.z. v platnom znení. Poukázala na ustanovenie § 44 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník(ďalej len „OZ“), podľa ktorého zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu. Žalovaná podpísaním dohody o plnomocenstve akceptovala jej zastupovanie žalobcom v súdnom konaní s tým, že odmena za zastupovanie bude upravená vo vyhláske resp. dôjde k uzatvoreniu osobitnej dohody len o výške odmeny, o ktorej strany ešte len jednali. Skutočnosť, že ponuku žalobcu o výške odmeny nenamietala resp. vo vzťahu k danej ponuke mlčala, nemožno považovať za konečné prijatie návrhu resp. ponuku žalobcu aj v časti výšky odmeny. V danom prípade, tak žalobca v rámci svojho e-mailu zo dňa 09.12.2016 ponúkol žalovanej dve alternatívy uzatvorenia dohody o výške odmeny v sume 350,- EUR a vo výške odmeny určenej podľa Vyhlásky č. 655/2004 Z.z., pričom žalovaná svojím podpisom prejavila svoj súhlas s výškou odmeny určenej odkazom na vyhlásku č. 655/2004 tzn. s priloženou dohodou o plnej moci na zastupovanie v konaní 6C/10/2017. Pokiaľ by žalobca mal v úmysle so žalovanou uzatvoriť dohodu o výške odmeny v sume 350,- EUR, žalovaná nevidí žiadny dôvod, pre ktorý tak žalobca nemohol túto zníženú sumu zahrnúť do svojho návrhu na uzavretie Dohody o plnej moci na zastupovanie v konaní 6C/10/2017. Z obsahu e-mailu zo dňa 09.12.2016 tak podľa názoru žalovanej vyplýva, že zo strany žalovanej nedošlo k prijatiu návrhu žalobcu, v ktorom žalobca žalovanej ponúkol odmenu v zníženej výške 350,- EUR, ale k prijatiu návrhu žalobcu, v ktorom žalobca ponúkol žalovanej výšku odmeny určenú odkazom na vyhlásku č. 655/2004 Z.z., ktorý žalovaná svojím podpisom potvrdila Dohodu o plnej moci na zastupovanie v konaní 6C/10/2017. Ponuku žalobcu na zníženú odmenu vo výške 350,- EUR za jeden úkon právnej služby, podľa názoru žalovanej, nebolo možné chápať ani ako zmenu uzatvorenej dohody o plnomocenstve, nakoľko v zmysle § 40 ods. 2 OZ sa písomne uzavretá dohoda môže zmeniť alebo zrušiť iba písomne. Z vykonaného dokazovania podľa žalovanej zreteľne vyplynulo, že žalovaná síce mala vedomosť o nárokovanej výške odmeny za úkon právnej služby, nakoľko žalovaná odmeny za úkony právnych služieb v oboch konaniach priebežne žalovanému uhrádzala, ale v oboch konaniach informáciu o výške tejto odmeny nadobudla až vždy následne po vykonaní daného úkonu, na podklade čoho potom žalovaná pristupovala k realizácii platby v žalobcom určenej výške. Ak žalobca mimo písomnej dohody o plnomocenstve navrhoval žalovanej dohodu o výške odmeny 500,- EUR za jeden úkon právnej služby za zastupovanie v konaní 6C/221/2015, čo však v konaní nepreukázal, tak odpoveď žalovanej, že odmena by mala byť iná, a to 500,- EUR za prevzatie spisu + 5% z vysúdenej sumy, nemôže byť akceptácia návrhu žalobcu o výške odmeny. Podľa názoru žalovanej, z e-mailu žalovanej zo dňa 18.09.2017 na č.l. 124 vyplýva, že žalovaná neakceptuje návrh žalobcu v časti návrhu výšky odmeny za jeden úkon právnej služby za zastupovanie v konaní 6C/221/2015 a tento návrh mení tak, že podľa jej názoru by odmena mala byť 500,- EUR za prevzatie spisu + 5% z vysúdenej sumy, čo v zmysle § 44 ods. OZ znamená nový návrh dohody o výške odmeny a nie akceptáciu toho pôvodného zo strany žalobcu. Žalobca so žalovanou nemali uzatvorenú žiadnu zmluvu o poskytovaní právnej služby, z ktorej by jednoznačne vyplývala výška odmeny za konkrétny právny úkon právnej služby, podľa ktorej by sa mohla žalovaná riadiť pri poskytovaní právnej služby zo strany žalobcu. Uvedenú skutočnosť dokonca potvrdil aj sám žalobca, ktorý prostredníctvom emailovej správy zo dňa 23.04.2017, vyzýval žalovanú na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní právnych služieb za zastupovanie v konaní 6C/10/2017, v rámci ktorej by bola dohoda o výške odmeny v sume 350,- EUR za jeden úkon právnej služby. Zákonodarcou predmetným ustanovením § 18 ods. 4 Zákona o advokácii chcel docieľiť, aby advokát informoval spotrebiteľa o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred vykonaním každého jedného úkonu, čím spotrebiteľ bude informovaný nie len o výške odmeny za jeden úkon právnej služby, ale aj o počte zamýšľaných úkonov. Ak by advokát mal informovať spotrebiteľa klienta o výške odmeny za jeden úkon právnej služby len na začiatku poskytovania právnych služieb,

tak by spotrebiteľ nemal predstavu o celkovej odmene advokáta za zastupovanie, keďže by nevedel, koľko úkonov právnej služby advokát vykoná. Žalovaná navrhovala, aby odvolací súd rozhodol tak, že zmení rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu o zaplatenie 1.653,67 EUR s príslušenstvom zamietne. Žalobcovi uloží povinnosť zaplatiť jej sumu vo výške 2.552,42 EUR spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 2.552,42 EUR od 13.08.2019 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovanej proti žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že v konaní žalovaná nesporeovala vykonanie jednotlivých úkonov právnej pomoci, nesporeovala ani to, že mala vedomosť o výške odmeny za úkon právnej služby a nesporeovala ani platnosť uzavretia dohody o výške odmeny. Žalovaná tak jedine sporeovala to, že poučenia o výške odmeny za právne služby neboli vykonávané jednotlivo, osobitne a tesne pred vykonaním každého úkonu. V zmysle § 366 zák.č. 160/2015 Z.z. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, nemožno v odvolaní použiť ak to zákon nepripúšťa. Zákon uvádza taxatívne výnimky, ktoré nie je ale možné aplikovať v danom prípade. Vzhľadom na uvedené, mal žalobca zato, že právnu argumentáciu obsiahnutú v odvolaní žalovanej proti rozsudku mohla žalovaná použiť už aj v konaní pred súdom prvej inštancie, čo nevyužila. K námietke žalovanej, že nedošlo k uzavretiu dohody o výške odmeny za zastupovanie, žalobca upozornil, že paradoxne výška odmeny logicky vyplýva z dohody o nej. Podrobný priebeh kontrahovania dotknutých zmlúv žalobca popísal v súdnom konaní ako aj v odvolaní, pričom z listinných dôkazov podľa žalobcu nepochybne vyplýva, že žalovaná mala vedomosť o výške odmeny pred poskytnutím právnej služby a v priebehu poskytovania právnej služby. Osobitne upozornil na listinné dôkazy - spisové prehľady, ktorú sú podpísané aj zo strany žalovanej. Preto podľa žalobcu nemožno mať rozumné pochybnosti o dojednaní výšky odmeny.

6. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že je toho názoru, že v oboch konaniach sp. zn. 6C/10/2017 a sp. zn. 6C/221/2017 žalobcovi nevznikol nárok na odmenu za žiadne úkony právnej služby. Podľa žalovanej z dikcie ustanovenia § 18 ods. 4 zákona o advokácii vyplýva, že advokát je povinný informovať klienta o výške odmeny za každý úkon právnej služby jednotlivo. V prípade nesplnenia tejto informačnej povinnosti advokáta vo vzťahu ku klientovi, advokátovi nevznikne právo na odmenu za ten jednotlivý úkon, ktorého sa nesplnenia tejto informačnej povinnosti týkalo. Takýto záver možno vyvodiť z gramatického výkladu znenia tohto uvedeného ustanovenia, v ktorom zákonodarca používa pojem „úkon“ výhradne v jednotnom čísle ako aj slovné spojenie „v priebehu poskytovania právnej služby“ namiesto slovného spojenia „pred začatím poskytovania právnej služby“ alebo „pred začatím úkonov“. Na podporu prezentovaných tvrdení žalovaná poukázala aj na interné periodikum advokátskej kancelárie Čarnogurský ULC s názvom Bulletin PRO BONO č. 10, rok 2019 (ďalej len „Periodikum“), ktorý sa podrobne venuje novele Zákona o advokácii účinnnej od 01.09.2009, ktorá bola vykonaná zákonom č. 304/2009 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok), ktorá mimo iné zakotvila súčasné znenie vyššie citovaného ustanovenia § 18 ods. 4 Zákona o advokácii z ktorého vyplýva, že advokát je povinný informovať klienta o výške odmeny za každý jednotlivý úkon právnej služby, pričom súčasťou tejto jeho povinnosti je aj presné vymedzenie konkrétneho úkonu. V prípade, že si advokát svoju informačnú povinnosť vo vzťahu ku klientovi nesplní, nevznikne mu právo na odmenu len za ten jednotlivý úkon, ktorého sa nesplnenie informačnej povinnosti podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii týkalo, čo možno vyvodiť aj z gramatického výkladu znenia predmetného ustanovenia, v ktorom novela používa pojem „úkon“ výhradne v jednotnom čísle.“ Ak by sa aj prihliadlo na účel a zmysel citovaného ustanovenia možno tak z celkového kontextu právnej ochrany spotrebiteľa dospieť k záveru, že zákonodarca ním chcel docieľiť, aby advokát informoval spotrebiteľa o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred vykonaním každého jedného úkonu, čím spotrebiteľ bude informovaný nielen o výške odmeny za jeden úkon právnej služby, ale aj o počte zamýšľaných úkonov. Ak by advokát mal informovať spotrebiteľa klienta o výške odmeny za jeden úkon právnej služby len začiatku poskytovania právnych služieb, tak by spotrebiteľ nemal predstavu o celkovej odmene za zastupovanie, keďže by nevedel, koľko úkonov právnej služby advokát vykoná. S ohľadom na uvedené, žalovaná mala za to, že žalobcovi nárok na odmenu za úkony právnej služby v oboch konaniach sp. zn. 6C/10/2017 a sp. zn. 6C/221/2015 nikdy nevznikol, nakoľko včasnú splnenie notifikačnej povinnosti vo vzťahu k žalovanej nepreukázal pri žiadnom z jednotlivých úkonov právnej služby, a to nielen pred začatím toho ktorého konkrétneho úkonu právnej služby, ale ani pred začatím poskytovania právnej služby ako celku tzn. v rámci celého zastupovania v oboch súdnych konaniach tak, aby mala žalovaná náležitú vedomosť o tom, koľko bude stáť najbližší právny úkon právnej

služby resp. vedomosť o tom, že rovnaká odmena sa bude vzťahovať aj na ďalšie úkony právnej služby. Včasné splnenie informačnej povinnosti vo vzťahu k zvyšným úkonom právnej služby v konaní sp. zn. 6C/221/2015 nemožno podľa žalovanej z priebežného prehľadu vyvodiť ani za predpokladu, ak by sa aj stotožnili s extenzívnym výkladom § 18 ods. 4 Zákona o advokácii, kedy by splnenie informačnej povinnosti o výške odmeny za úkon postačovalo na začiatku poskytovania právnej služby ako celku. Mala za to, že takýto spôsob informovania, a to v priebehu poskytovania právnej služby prostredníctvom priebežného prehľadu je absolútne v rozpore s extenzívnym výkladom § 18 ods. 4 Zákona o advokácii, podľa ktorého informačná povinnosť bola advokátom splnená, ak informoval spotrebiteľa právnej služby na začiatku poskytovania právnej služby, teda v zásade pred vykonaním prvotného úkonu právnej služby tzn. pred prevzatím a prípravou zastúpenia. Žalobca týmto spôsobom dostatočne neinformoval žalovanú o výške odmeny za zvyšné úkony právnej služby, keďže tieto úkony v priebežnom prehľade vôbec nešpecifikoval tak, aby žalovaná mohla nadobudnúť nepochybnú vedomosť, o tom, že odmena vo výške 500,- EUR sa bude vzťahovať aj na zvyšné úkony právnej služby. Žalobca doposiaľ na skutočnosť, že žalovanú prostredníctvom priebežného prehľadu informoval o výške odmeny v rozsahu 500,- EUR za úkon vôbec nepoukazoval a rovnako toto ani netvrdil. Žalovaná navrhovala, aby odvolací súd rozhodol tak, že zmení rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu o zaplatenie 1.653,67 EUR s príslušenstvom zamietne. Súčasne žiadala žalobcovi uložiť povinnosť zaplatiť jej sumu vo výške 2.552,42 EUR spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 2.552,42 EUR od 13.08.2019 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O trovách konania navrhla rozhodnúť tak, že jej proti žalobcovi bude priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

7. Žalovaná v písomnej replike k vyjadreniu žalobcu uviedla, že nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu o novotách v odvolacom konaní, pričom má za to, že v priebehu celého konania tvrdila, že nedošlo k uzavretiu dohody o výške odmeny. Ďalej žalovaná mala za to, že o výške odmeny za úkon právnej služby nebola informovaná nielen pred začatím toho ktorého úkonu právnej služby, ale ani pred začatím poskytovania právnej služby ako celku v rámci celého zastupovania v oboch súdnych konaniach tak, aby mala náležitú vedomosť o tom, čo bude stáť najbližší právny úkon právnej služby. Žalovaná prezentovala právny názor, že uzavretie dohody o výške odmeny vyvodil súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania, pričom však podľa jej názoru, žalobca neuniesol dôkazné bremeno v tejto časti, keďže nebola náležitá informovaná o výške odmeny podľa zákona o advokácii.

8. Žalobca sa k písomnej replike žalovanej nevyjadril.

9. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebný v napadnutej časti vo výrokoch I., II., III., IV. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

10. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel k právnomu záveru, že ustanovenie § 18 ods.4 zákona o advokácii je potrebné vykladať tak, že spotrebiteľ musí dopredu vedieť aká je výška odmeny za právne zastupovanie. Súd pritom nevychádzal len z gramatického výkladu uvedeného ustanovenia, ale aj sledovaním účelu, ktorý zákonodarca prijatím uvedenej právnej normy sledoval. Podľa názoru súdu prvej inštancie, takýto účel je možné dosiahnuť aj v takom prípade, ak informačná povinnosť bude advokátom splnená nie bezprostredne pred každým jednotlivým úkonom právnej služby, ale aj na začiatku poskytovania právnej služby, ak je zároveň spotrebiteľ informovaný, že rovnaká odmena sa bude vzťahovať na všetky ďalšie úkony právnej služby. Zároveň súd dospel k záveru, že informačná povinnosť sa vzťahuje len na odmenu advokáta a nie na vznik nároku na náhrady (režijný paušál, cestovné, náhrada za stratu času). V kontexte takéhoto výkladu súd prvej inštancie posúdil úkony žalobcu vykonané pri zastupovaní žalovanej v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/10/2017, kde dospel k záveru, že existovala dohoda o odmene uzatvorená ešte pred začatím zastupovania a táto sa týkala všetkých úkonov právnej služby, na základe čoho mal súd prvej inštancie za to, že žalobca preukázal vznik nároku na odmenu za úkony právnej služby vykonané pre žalovanú v tomto konaní. Vo vzťahu ku konaniu vedenom pod sp. zn. 6C/221/2015, v ktorom žalobca tiež zastupoval žalovanú, súd dospel k záveru, že tu žalobca preukázal nárok len na odmenu za prípravu a prevzatie zastúpenia a za účasť na pojednávaní dňa 12.09.2017 vo výške 500,- € a náklady spojené s účasťou na pojednávaní (náhrada za stratu času a cestovné spolu s režijnými nákladmi), pričom za prípravu a prevzatie zastúpenia si

žalobca nárok na odmenu neuplatnil. Nakoľko bol nárok žalobcu čiastočne dôvodný, presahujúci výšku plnení vyplatených žalobcovi žalovanou, súd vzájomnú žalobu žalovanej zamietol a žalobcovi priznal nárok na vzniknutý rozdiel, a to vo výške 111,58 € s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 111,58 € od 28.04.2018 do zaplatenia.

11. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu a žalovanej dodáva nasledovné:

12. Podľa § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“), advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. To neplatí v prípade, ak je potrebné úkon právnej služby vykonať bezodkladne.

13. Vzhľadom na dikciu vyššie uvedeného ustanovenia § 18 ods. 4 zákona o advokácii má odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, za to, že je potrebné, nielen prihliadať na doslovný gramatický výklad zákonodarcom zvolenej formulácie slovných spojení, ale aj na účel predmetného ustanovenia. Teleologickým výkladom predmetného ustanovenia je potrebné odstrániť prílišný formalizmus stanovenej povinnosti advokáta vo vzťahu ku klientovi ku ktorému zväzda výklad doslovný. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo úmyslom zákonodarcu zabezpečenie väčšej ochrany klienta - spotrebiteľa, aby sa tak odmena za poskytovanie právnej služby stala viac predvídateľnou. V kontexte uvedeného je potrebné vykladať predmetné ustanovenie v súlade s doktrínou predvídateľnosti odmeny za poskytovanie právnych služieb. Klient, spotrebiteľ právnej služby musí byť tak dostatočne informovaný o výške odmeny za poskytnuté právne služby, aby mohol reagovať na jej prípadné zmeny. Pokiaľ výška dohodnutej odmeny ostáva nemenná, javí sa ako neúčelné a nadbytočné zotrvávať len na výslovne formalistickom oboznamovaní výšky odmeny za každý jednotlivý úkon právnej služby, ktorý mieni advokát pre klienta vykonať. V tomto smere odvolací súd poukazuje i na to, že výkon advokácie sa uskutočňuje za odmenu (§ 1 ods. 2 zákona o advokácii), a preto žalovanej ako priemernému spotrebiteľovi muselo byť zrejmé, že žalobcovi patrí odmena za každý jeden ním vykonaný úkon právnej služby. Zároveň je potrebné dodať, že predmetné ustanovenie je možné aplikovať len na odmenu advokáta za poskytovanie právnej služby, t. j. uvedenú povinnosť informovať klienta nie je možné od advokáta požadovať aj vo vzťahu k náhradám, na ktoré mu vzniká nárok v zmysle vyhlášky 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, pokiaľ tieto neboli tiež s advokátom ako súčasť odmeny dohodnuté vopred dohodou s klientom. Pre splnenie povinnosti advokáta podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii je potrebné, aby tento klienta informoval vopred o výške odmeny za poskytovanie právnych služieb, pričom nie je potrebné, aby tak urobil vždy pred uskutočnením každého úkonu, pokiaľ tak urobil na začiatku právneho vzťahu s klientom a výška odmeny je rovnaká, kedy práve nemennosť výšky odmeny možno považovať za súladný postup v súvislosti so stanovenou povinnosťou informovať klienta v priebehu poskytovania právnej služby. Klient ako spotrebiteľ musel vedieť o tom, že úkony právnej služby poskytované advokátom sú za odmenu, ak sa s advokátom nedohodol inak.

14. Žalobca vo svojom odvolaní namietal nesprávnosť posúdenia splnenia jeho povinnosti podľa §18 ods. 4 zákona o advokácii, informovať žalovanú o odmene za úkony vykonané v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/221/2015, v ktorom žalobca žalovanú zastupoval.

15. Žalobca súdu predložil vo vzťahu ku konaniu vedenom pod sp. zn. 6C/221/2015 dokumenty označené ako „prehľad úkonov právnej pomoci“ zo dňa 11.09.2017 a zo dňa 14.09.2017. Z prehľadu úkonov právnej pomoci zo dňa 11.09.2017 vyplýva, že žalobca informoval žalovanú o úkone zastupovanie na pojednávaní s dohodnutou odmenou za úkon vo výške 500,- €. Išlo o účasť na pojednávaní konanom dňa 14.09.2017. Uvedený dokument žalovaná podpísala dňa 11.09.2017, teda

ešte pred vykonaním úkonu. Vo vzťahu k uvedenému je potrebné považovať takýto spôsob informovania žalovanej o výške odmeny za dostatočný, keďže tento bol žalovanej oznámený vopred a žalovaná sa s výškou odmeny preukázateľne oboznámila. Žalobca tak vo vzťahu k tomuto úkonu splnil svoju povinnosť informovať klienta, a preto mu aj vznikol nárok na odmenu. Čo sa týka ďalšieho úkonu právnej služby, ktorý vyplýva z prehľadu úkonov právnej pomoci zo dňa 15.02.2018, a teda zastupovanie v konaní pred súdom dňa 11.01.2018, je potrebné uviesť, že samotný dokument prehľadu úkonov právnej pomoci je až zo dňa 15.02.2018, teda po vykonaní úkonu a navyše nie je preukázané, že žalovaná sa s týmto dokumentom oboznámila, keď na prehľade úkonov právnej pomoci absentuje podpis. Zároveň je zrejmé, že nešlo o úkony, ktoré by bolo potrebné vykonať bezodkladne v záujme ochrany práv žalovanej. Preto vo vzťahu k tomuto úkonu nebolo možné konštatovať vznik nároku žalobcu na odmenu. Pokiaľ aj súd prvej inštancie konštatoval k úkonom právnej služby vykonaným v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/221/2015, že žalobcovi vznikol nárok len v súvislosti s úkonom - účasťou na pojednávaní, nie je možné odôvodnenie rozhodnutia súdu považovať za nepreskúmateľné, ako namieťa žalobca. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu jasne vyplýva, že tento posúdil úkony žalobcu v konaní 6C/221/2015, keď súd uviedol aj prehľad úkonov, za ktoré žalobcovi patrí odmena. Odvolací súd je toho názoru, že zákon neustanovuje formu, ako má advokát informovať klienta (spotrebiteľa) o výške odmeny za úkon právnej služby. Nie je preto potrebné, aby informovanie klienta o výške úkonov právnej služby obsahovala už samotná zmluva o zastupovaní, či plnomocenstvo. K informovaniu klienta môže dôjsť aj v priebehu zastupovania, avšak tak, aby spotrebiteľ vedel pred úkonom, aká je výška odmeny advokáta (doktrína predvídateľnosti). Nie je tak vylúčená ani forma elektronickej komunikácie. Formou mailovej komunikácie zo dňa 18.septembra 2017, žalobca v predmetnej veci oboznámil žalovanú o výške odmeny za zastupovanie v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/221/2015. Zákon o advokácii v ustanovení §18 ods. 4 upravuje povinnosť advokáta informovať klienta o výške odmeny. Informovanie zo strany advokáta je jednostranným úkonom. Predmetné ustanovenie tak neupravuje povinnosť s klientom sa dohodnúť o výške odmeny. Rokovanie o výške odmeny je však podstatnou zložkou vzťahu medzi advokátom a klientom, a preto je potrebné, aby klient so stanovenou výškou odmeny súhlasil, resp. aspoň akceptoval výšku odmeny podľa tarify. Odmena je tak vecou dohody medzi advokátom a klientom (zmluvná odmena), pričom zákon o advokácii v ustanovení § 24 ods. 3 výslovne upravuje, že ak nedôjde k dohode o odmene, patrí advokátovi tarifná odmena. To však nevylučuje povinnosť informovať o výške odmeny podľa ustanovenia §18 ods. 4 zákona o advokácii ani v prípade tarifnej odmeny. Pokiaľ by teda advokát jednostranne informoval klienta o výške o odmeny za úkon právnej služby, nie je možné konštatovať splnenie povinnosti podľa §18 ods. 4 zákona o advokácii, ak klient s výškou odmeny za úkon služby nesúhlasí, a to tak v prípade zmluvnej odmeny, ako aj v prípade tarifnej odmeny. V takomto prípade je potrebné vychádzať z toho, že rokovanie o výške odmeny za úkon právnej služby medzi advokátom a klientom naďalej trvá, pričom predmetom je nielen otázka výšky odmeny, ale aj to o akú odmenu pôjde, t. j. či niektorú odmenu zmluvnú, alebo odmenu tarifnú.

16. Žalovaná mailom zo dňa 18.septembra 2017 odpovedala žalobcovi, pričom z obsahu tohto mailu ako aj z ďalšej mailovej komunikácie so žalobcom vyplýva, že žalovaná akceptovala výšku odmeny za prevzatie vecí v sume 500,- €, pričom s výškou odmeny za úkony právnej služby, tak ako informoval žalobca výslovne nesúhlasila. V kontexte takejto komunikácie bolo zrejmé, že rokovanie o odmene za poskytovanie právnych služieb okrem odmeny za prípravu a prevzatie zastupovania nebolo medzi žalobcom a žalovanou ukončené, pričom k takejto dohode došlo podľa prehľadu úkonov právnej služby len vo vzťahu k vyššie uvedenej účasti na pojednávaní dňa 12.09.2017. Emailovú komunikáciu zo dňa 18. septembra 2017 preto nebolo možné akceptovať za informovanie klienta o výške odmeny za úkony právnej služby v zmysle § 18 ods. 4 zákona o advokácii (s výnimkou prípravy a prevzatia zastupovania). Žalobca v konaní neuplatnil nárok na odmenu za prípravu a prevzatie zastupovania, a preto zostal nárok žalobcu na odmenu preukázaný len vo vzťahu k účasti na pojednávaní konanom dňa 12.09.2017, kedy bolo preukázané, že žalovaná s takouto odmenou súhlasila, tak ako je uvedené vyššie, vrátane nároku na náhrady podľa vyhlášky 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že žalobcovi za zastupovanie v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/221/2015 vznikla odmena vo výške spolu 744,34 € (účasť na pojednávaní dňa 12.09.2017 - 500,- €; režijný paušál za rok 2017 - 8,84 €; režijný paušál za úkony v r. 2018 - 18,42 €; náhradu za stratu času 184,20 €; cestovné 32,88 €).

17. Žalovaná v odvolaní namietala, že k uzavretiu dohody o výške odmeny za zastupovanie v konaní sp. zn. 6C/10/2017 nikdy nedošlo. Namietala spôsob uzatvorenia zmluvy, keď mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu. Mala za to, že podpísaním dohody o plnomocenstve

akceptovala zastupovanie žalobcom v súdnom konaní s tým, že odmena za zastupovanie bude upravená vo vyhláske resp. dôjde k uzatvoreniu osobitnej dohody len o výške odmeny, o ktorej strany ešte len jednali. Čo sa týka odmeny za úkony vykonané žalobcom v konaní 6C/221/2015, mala za to, že z jej strany došlo k novému návrhu dohody o výške odmeny a nie k akceptácii toho pôvodného zo strany žalobcu. Žalobca so žalovanou podľa žalovanej nemali uzatvorenú žiadnu zmluvu o poskytovaní právnej služby, z ktorej by jednoznačne vyplývala výška odmeny za konkrétny právny úkon právnej služby, podľa ktorej by sa mohla žalovaná riadiť pri poskytovaní právnej služby zo strany žalobcu.

18. Voľba právneho zastúpenia advokátom je slobodnou voľbou zastúpeného s výnimkou konaní s povinným zastúpením, kde je ale tiež na vôli takejto osoby to, koho si za zástupcu zvolí. Advokát poskytuje právne služby za odmenu. Podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb sa rozlišuje zmluvná a mimozmluvná -tarifná odmena advokáta. Pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí právnej pomoci sa môže advokát dohodnúť s klientom na druhu zmluvnej odmeny (§ 2 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) Ak nedôjde k dohode o zmluvnej odmene, predpokladá sa, že sa advokát dohodol s klientom na odmene určenej podľa ustanovení tejto vyhlášky o tarifnej odmene (§ 1 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Z obsahu emailovej komunikácie č.l.40 (zo dňa 09.12.2016 o 13:32) jednoznačne vyplýva, že žalobca navrhol za zastupovanie v konaní 6C/10/2017 odmenu vo výške 350,- eur za jeden úkon (napriek tomu, že táto vychádza na sumu 500,- eur jeden úkon podľa vyhlášky) s tým, že rozdiel (150,- eur by si v prípade úspechu vymáhal od žalovaného). Z obsahu a významu odpovede žalovanej na uvedený email žalobcu v emaili zo dňa 09.12.2016 o 14:35 (rovnako č.l. 40) jednoznačne vyplýva, že žalovaná akceptovala ponuku žalobcu, pričom vytlačila plnú moc a zaslala ju žalobcovi. Preto nie je možné akceptovať tvrdenie žalovanej, že medzi ňou a žalobcom nedošlo k dohode o výške odmeny, nakoľko táto bola zo zákona minimálne v rozsahu tarifnej odmeny v zmysle uvedenej domnienky dohody o výške odmeny, pokiaľ nedošlo k dohode o odmene zmluvnej, ktorá v konaní bola preukázaná. V konaní neboli súdu predložené zmluvy o právnej pomoci ako právny základ vzťahu žalobcu a žalovanej, ale len dohody o plnej moci (zo dňa 20.12.2016, 11.09.2017), v zmysle ktorých mala byť dohoda o výške odmeny upravená podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Predmetná vyhláška však neupravuje iba tarifnú odmenu, ale aj odmenu zmluvnú. Preto námietka žalovanej ako naznačovala v tom smere, že medzi žalobcom a ňou došlo len k dohode o výške odmeny podľa uvedenej vyhlášky v zmysle tarifnej odmeny nebola dôvodná. Aj z dohody o plnej moci vyplývalo, že odmena je upravená vo vyhláske, t. j. mohlo ísť o odmenu zmluvnú, či tarifnú. Uvedený odkaz v dohodách o plnej moci na vyhlášku č. 655/2004 Z. z. preto nevyučoval následnú dohodu o zmluvnej odmene za poskytovanie právnej pomoci. Takýto odkaz však nemožno považovať za splnenie povinnosti podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii, ako uviedol aj súd prvej inštancie.

19. Zákon o advokácii neupravuje formu dohody o odmene za poskytovanie právnej pomoci. Preto je možné akceptovať aj dohodu o výške odmeny uzatvorenú prostredníctvom prostriedkov elektronickej komunikácie, ako je uvedené aj vyššie. Z emailovej komunikácie medzi žalobcom a žalovanou v súvislosti s odmenou za zastupovanie v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/10/2017 zo dňa 09.decembra 2016 vyplýva, že žalobca a žalovaná rokovali o výške odmeny. To znamená, že vôľa žalobcu a žalovanej smerovala k tomu, aby odmena za právne služby bola dohodnutá ako odmena zmluvná, a to plne v súlade s odkazom uvedeným vyššie v dohodách o právnej pomoci. Z odpovede žalovanej na email žalobcu zo dňa 09.decembra 2016 nevyplýva, že by táto s výškou odmeny v sume 350,- € za úkon právnej služby nesúhlasila. Odvolací súd nespochybňuje právny názor žalovanej, že mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu, no dikcia tohto ustanovenia „samy o sebe“ automaticky nevyučuje také prejavy vôle, ktoré síce nie sú výslovne, no vzhľadom na iné okolnosti je zrejmé, že vyjadrujú vôľu prijať návrh na uzatvorenie zmluvy. Ak je prejav vôle uskutočnený mlčky (konkludentne), v týchto prípadoch sa uplatňuje pravidlo, ktoré dovoľuje na ňu prihliadať, len pokiaľ (vzhľadom na všetky okolnosti) sú vylúčené akékoľvek pochybnosti o tom, že tu vôľa je a tiež i to, aká je táto vôľa v zmysle § 35 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. (Porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. júna 2012, sp. zn. 7 M Cdo 12/2011). Žalovaná v predmetnom emaili výslovne nenamietala žalobcom navrhovanú dohodu o výške odmeny. Následne žalovaná zaslala žalobcovi podpísanú plnú moc. Žalovaná tiež túto sumu akceptovala a platila v súlade s faktúrami, ktoré jej žalobca vystavil. Pokiaľ by žalovaná s odmenou v takejto výške nesúhlasila, nemusela dobrovoľne do zmluvného vzťahu so žalobcom vstúpiť. Žalovaná mala slobodnú voľbu zvoliť si svojho zástupcu, či dokonca zvolenému zástupcovi vypovedať plnomocenstvo na zastupovanie v konaní. Odvolací súd má za to, že boli vylúčené všetky pochybnosti o tom, že vôľa žalovanej bola taká, že táto výšku odmeny v sume 350,- € za úkon právnej služby v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/10/2017 zo dňa 09.decembra 2016 akceptovala.

20. Rovnako tak za zastupovanie v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/221/2015 nebolo pochýb, že existovala dohoda o výške odmeny v rozsahu ako je uvedené vyššie, t. j. vo výške 500,- € za účasť na pojednávaní dňa 12.09.2017 ako vyplýva z prehľadu úkonu právnej pomoci zo dňa 11.09.2017, ktorý žalovaná podpísala dňa 11.09.2017, teda ešte pred vykonaním úkonu a jednoznačne tak vyjadrila vôľu akceptovať takúto odmenu za výšku tohto konkrétneho úkonu. Zároveň mailová komunikácia zo dňa 18.septembra 2017 vyjadrovala vôľu žalovanej akceptovať výšku odmeny za prípravu a prevzatie zastupovania, pričom v ostatnej časti odmeny za úkony právnej služby k dohode nedošlo. Námietky žalovanej preto o tom, že medzi ňou a žalobcom nedošlo k dohode o výške odmeny za poskytovanie právnych služieb boli nedôvodné. Síce predmetnú emailovú komunikáciu nebolo možné posúdiť ako dohodu v časti odmeny za úkony právnej služby, a v tomto smere išlo o nový návrh žalovanej o odmene k akceptácii takéhoto návrhu nedošlo. To však nevylučuje dohodu o odmene za prípravu a prevzatie zastupovania a za účasť na pojednávaní konanom dňa 12.09.2017. Súd prvej inštancie predsa správne nevychádzal z emailovej komunikácie zo dňa 18.09.2017 v časti výšky odmeny za úkony právnej služby, ako namietala aj žalovaná.

21. Po preskúmaní veci tak odvolací súd dospel k záveru, že žalobca preukázal nárok na odmenu vo výške 2.664,- €. Žalovaná žalobcovi vyplatila sumu 2.552,42 €. Vzájomná žaloba žalovanej nebola dôvodná. Súd prvej inštancie správne žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi rozdiel v sume 111,58 € s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 111,58 € od 28.04.2018 do zaplatenia a správne rozhodol aj o trovách konania.

22. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I., II., III., IV. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, rovnako tiež žalovaná nebola v odvolacom konaní úspešná. Odvolací súd preto podľa § 255 ods. 2 CSP rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).